

mange Sider gav man det Udseende af, at det var en Kamp om videnskabelige Institutioner. Har der i saa Henseende været Forsømmelser tidligere — hvad jeg for Resten ikke tror — saa tror jeg, at der bliver raadet Bod paa Staden; nu har man under alle Omstændigheder sin Opmærksomhed fuldt ud henvendt paa videnskabelige Former og Fremme. Paa Konto VI. paa Kultusministeriets Budget for 1884—85 — det er stadig denne Lov, jeg gaar ud fra, som den sidst vedtagne Finanslov — var der bevilget 89,800 Kr.; det var altsaa ikke en Konto, hvor man den Gang var knap, men i Aar er der bevilget ikke mindre end 130,200; Videnskabsmændene kunne altsaa sikkert ikke beklage sig. Der er baade til dem, der særlig have udmærket sig, Hædersgaver, som de kaldes, de treaarige Understøttelser og de mere løse, og der nogle Forfattere, der ikke ere naaede saavidt, at de kunne komme paa de mere hædersfulde Konti, saa har man en anden Konto, der hedder midlertidig Understøttelse, paa § 21, og der kommer baade Forfattere og Forfatterinder. De sidste komme med i rigeligt Maal, noget, jeg selvfølgelig ikke alene ikke har Noget imod, men som jeg paa Skjønner. — Se vi efter, hvorledes det forholder sig med Kunsten, saa henviser jeg til Kunstsamlingerne og Kunstanstalterne. Paa et enkelt Punkt, Indkjøb af nye Malerier og Kunstgjenstande, er der en Forhøielse fra 27,000 til 63,500 Kr., det er over 100 pCt., man vil indrømme, at det er virkelig ikke at være knap mod Kunsten. Ser jeg hen til § 26, var der først forlangt 2,000 Kr. til Kunstnerne i Anledning af Udstillingen i Paris; men da man fandt, at det ikke var nok, blev det forhøiet til 26,000. Vi have fremdeles Bevillingen til Kunstmuseet, Noget, jeg antager, at dette Thing sætter særlig Pris paa. Dette Thing har allerede for flere Aar siden vedtaget, at der skulde foregaa en Konkurrence til en saadan Bygning til 2 Millioner, det er Bygningens virkelige Pris. Kunsten har saaledes sikkert ikke Noget at beklage sig over. — Naaget det kongelige Theater har havt et vovende Understud, er det heller ikke blevet Stedbarn. Jeg erindrer saaledes meget nøie, at den forrige Minister Fischer i sin Tid sagde: Giv mig Bygningen, skal jeg ikke fordrø Noget af Statskassen; lad os blot blive fri for at forrente Bygningen, skal Theatret nok være i Stand til at bære sig selv. Der var virkelig ogsaa et Par Aar i Begyndelsen af hans Styrelse, at det omtrent var ved at ballancere, men fra 1881—82 begynder Dekadencen; der var først et Understud af 6,000 Kr., og saa gaar

det raskt frem, indtil vi 1886—87 komme til 198,000 Kr., og i 1887—88 til 166,000 Kr. Man ser ikke, at Folkethinget i mindste Maade har ytret nogen videre Utilfredshed dermed, tværtimod er Kultusministeren og Folkethinget nær ved at falde hinanden i Favnen over Theatret, det er da ikke at lulle Butiken. — Jeg skal fremdeles henlede Opmærksomheden paa Universitetet. Udgifterne til Universitetet vare i 1884—85 508,000 Kr., nu ere de blevne 12—1300,000 Kr. Jeg skynder mig med at tilføie, at deraf er 670,000 Kr. gaade med til Bygningerne, men der bliver endda en ganske betydelig Stigning tilbage, nemlig over 100,000 Kr., og det er væsentlig Lønningsforhøielse og Forbedringer til Professorerne, som jeg ingenlunde misunder dem. Jeg erkjender tværtimod, at vore Professorer have været tarveligt aslagte og godt have kunnet trænge til de Forbedringer, de have kunnet faae, og da man ikke har kunnet faae gennemført en almindelig Lønningslov, har man gennemført disse Forbedringer paa Finansloven. Alle disse Ting have imidlertid traengt til Underøgelse. Kultusministeriets Budget, der tidligere paa § 26 ikke har havt Synderligt, har nu faaet 1,000,000 Kr., hvoraf ganske vist 400,000 er til det nye Kunstmuseum, men som man ser er der stor Fremgang; i 1884—85 havde Kultusministeren kun 2 Millioner, nu faar han 3. — De seperate Fonds skal jeg ikke komme dybere ind paa, der er lignende Forhøielse der, der er væsentlig kun et Sted, hvor jeg ingen Forhøielse ser, hvor den samme lille Sum staar Aar efter Aar, men som dette Thing hidtil har nedsat — jeg haaber ikke, at man vil foreslaa den nedsat i Aar, da man ser, hvor rundeligt man har bevilget til andre Sider — det er Høistolekontoen. De 155,000 Kr. blive ganske rolig staaende fra Folkethinget det ene Aar efter det andet. Det er ikke, som et æret Medlem mente i Fjor, en stor Forhøielse, der var ingen Forhøielse, men at dette Thing har nedsat Bevillingen, er ganske sandt. Jeg tror nu ikke, at den ærede første Taler var helt utilbøielig til at erkjende, at der var sket nogen Fremgang paa disse Omraader, han mente endog saa, som jeg har berørt, at der var et Omraade, hvor man gik for vidt — jeg tror, som jeg har oplyst, at han tager noget Feil i den Henseende — men man kunde sige, at denne Fremgang kun var paa aandelige og økonomiske Omraader. Men der er et tredje Omraade, nemlig Forbærvæsenet og de „bestaaende Love“; der savnes netop de Bevillinger, som vi sætte Pris paa, kunde jeg tænke mig vilde blive sagt — og det er ogsaa bleven anført her i dette Thing af